

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové ve věci

žalobce: **Česká kosmická kancelář o.p.s.**, IČO: 27142949
se sídlem Prvního pluku 320/17, Praha 8
zastoupený advokátem Mgr. Jaroslavem Slaninou
se sídlem Masarykova 542/18, Liberec

proti

žalovanému: **Generální finanční ředitelství**
se sídlem Lazarská 15/7, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2015 č. j. 31093/15/7500-30470-010198

takto:

- I. Rozhodnutí Generálního finančního ředitelství ze dne 7. 12. 2015 č. j. 31093/15/7500-30470-010198 se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce žalobce advokáta Mgr. Jaroslava Slaniny.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný podle § 259 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) a podle § 44a zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla), ve znění pozdějších

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

předpisů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“ rozhodl o žádosti žalobce ze dne 29. 5. 2014 o prominutí odvodů za porušení rozpočtové kázně tak, že žádosti se vyhovuje částečně a promíjí se:

1. částka 275 089 Kč z odvodu vyměřeného Finančním úřadem pro hlavní město Prahu platebním výměrem č. j. 3606803/13/2000-04700-106067 ze dne 12. 6. 2013 ve výši 1 042 314 Kč, změněným rozhodnutím o odvolání Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 5. 2014 pod č. j. 8864/14/5000-24700-202129 na částku 717 861 Kč,
 2. částka 275 089 Kč z odvodu vyměřeného Finančním úřadem pro hlavní město Prahu platebním výměrem č. j. 3607630/13/2000-04700-106067 ze dne 12. 6. 2013 ve výši 1 042 314 Kč, změněným rozhodnutím o odvolání Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 5. 2014 pod č. j. 8866/14/5000-24700-202129 na částku 717 861 Kč.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že dne 10. 7. 2014 obdržel žádost žalobce o prominutí části odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 507 062,71 Kč vyměřeného Finančním úřadem pro hlavní město Prahu platebním výměrem ve výši 1 042 314 Kč pod č. j. 3606803/13/2000-04700-106067 ze dne 12. 6. 2013, změněným rozhodnutím o odvolání Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 5. 2014 č. j. 8864/14/5000-24700-202129 na částku 717 861 Kč, a o prominutí části odvodu za porušení rozpočtové kázně ve výši 507 062,71 Kč vyměřeného Finančním úřadem pro hlavní město Prahu platebním výměrem ve výši 1 042 314 Kč pod č. j. 3607630/13/2000-04700-106067 ze dne 12. 6. 2013, změněným rozhodnutím o odvolání Odvolacího finančního ředitelství ze dne 2. 5. 2014 č. j. 8866/14/5000-24700-202129 na částku 717 861 Kč (dále jen „žádost o prominutí“). Dle § 44a odst. 12 zákona o rozpočtových pravidlech může žalovaný z důvodů hodných zvláštního zřetele zcela nebo zčásti prominout odvod za porušení rozpočtové kázně nebo penále za prodlení s ním, s výjimkou odvodu neoprávněně použitých nebo zadržovaných peněžních prostředků podle § 44 odst. 2 písm. a) a b). Za účelem zajištění shodného rozhodování v identických nebo obdobných případech porušení rozpočtové kázně vydal žalovaný Pokyn č. GFR - D - 17 k rozhodování ve věci žádostí o prominutí odvodů a penále za porušení rozpočtové kázně (dále jen „pokyn D-17“), ve kterém vymezilo skutečnosti, v jejichž faktickém naplnění lze spatřovat důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 44a odst. 12 zákona o rozpočtových pravidlech, pro něž může k prominutí odvodu anebo penále za porušení rozpočtové kázně dojít. Žalobce při realizaci projektu nedodržel některé podmínky stanovené v rozhodnutí o poskytnutí dotace, čímž došlo k porušení rozpočtové kázně. V případě uskutečnění nezpůsobilých výdajů, jejichž nezpůsobilost konstatoval již poskytovatel a krátil subjektu platbu ve výši těchto výdajů, uložil finanční úřad odvod za porušení rozpočtové kázně bez povinnosti úhrady těchto částek na účet finančního úřadu. O prominutí těchto částek žalobce nežádá. Žalobce v rámci monitorovací zprávy č. 2, 3, 9 a 10 uplatnil k proplacení částky, u níž neprokázal použití v souladu s účelem, event. se jednalo o výdaj, který neměl přímou souvislost s realizací projektu, nebo o duplicitně proplacené částky. Jednalo se o nezpůsobilé výdaje. Uskutečnění nezpůsobilých výdajů je závažným porušením, které neodpovídá žádnému bodu pokynu D-17, který umožňuje promíjení z důvodů hodných zvláštního zřetele. Žalovaný proto nepromíjí tomuto porušení odpovídající odvod. Žalobce

dále uhradil z projektového účtu osobní výdaje na zaměstnance, který nebyl přímo zapojen do realizace projektu, uhradil cestovní náhrady za zahraniční pracovní cesty, které přímo nesouvisely s realizací projektu a další výdaje nesouvisející s projektem. Částky byly vráceny zpět na projektový účet a nebyly zařazeny do žádosti o platbu. Žalovaný proto v souladu s čl. V bodem 5 písm. a) pokynu D-17 ponechává pouze část vyměřeného odvodu k úhradě. V rámci projektu zadával žalobce veřejnou zakázku Akademie CITT Praha - zajištění výroby tiskových materiálů. Ze zprávy o hodnocení nabídek však nebylo zřejmé, jak hodnotící komise stanovila počet bodů u jednotlivých nabídek, protože zde nebyl uveden popis způsobu hodnocení nabídek a nebylo zdůvodněno přiřazení konkrétních hodnot u každého kritéria. Hodnocení nabídek a výběr nejvhodnější nabídky nebylo provedeno transparentním způsobem. Žalobce ve své žádosti o prominutí navrhuje použít v tomto případě sníženou sazbu odvodu dle čl. V odst. 1 písm. c) pokynu D-17, a to na 10 % z částky použité na financování předmětné veřejné zakázky. Žalovaný v tomto případě přihlédl ke skutečnosti, že zakázka byla realizována v souladu s účelem, ale protože v průběhu realizace výběrového řízení došlo několikrát k porušení Příručky pro příjemce dotace, kterou byl subjekt povinen dodržovat, takže výběr nejvhodnější nabídky nebyl transparentní, ponechává za toto porušení k úhradě část vyměřeného odvodu dle čl. V bodu 1 písm. c) pokynu D-17 ve výši standardní sankce. Současně je v souladu s uvedeným bodem ponechána k úhradě i část penále.

3. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Poté, co poukázal na znění ustanovení § 259 odst. 1 a 2 daňového řádu a § 44a odst. 10 a 11 zákona o rozpočtových pravidlech a citoval odůvodnění napadeného rozhodnutí, namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Neuvádí konkrétní důvody ani to, o jaké skutečnosti opřel žalovaný své závěry, proč považuje důvody žádosti o prominutí odvodů za neopodstatněné ve vztahu k částem, jimž nevyhověl. Pokud žalovaný uvádí, že uskutečnění nezpůsobilých výdajů je závažným porušením, které neodpovídá žádnému bodu pokynu D-17, a již jen proto příslušnou část odvodu nelze prominout, pomíjí, že pokyn D-17 není obecně závaznou právní normou, tj. žalovaný nemůže postupovat tak, že pokud jakékoli porušení nenajde v pokynu D-17, pak automaticky nelze příslušnou část odvodu prominout. Žalovaný je vázán především zákonem, který umožňuje prominutí odvodu z důvodů zvláštního zřetele, přičemž se jedná o neurčitý právní pojem, který je správní orgán v kontextu konkrétního rozhodnutí o žádosti povinen vždy vyložit a případně žadateli osvětlit, proč jeho naplnění v daném případě neshledal, a to nikoli jen poukazem na výčet obsažený v interním pokynu státní správy. Konkrétní naplnění pojmu „*důvody hodné zvláštního zřetele*“ je zákonnou podmínkou pro prominutí odvodu. Případný postup žalovaného podle interního pokynu státní správy nezabývá žalovaného povinností, aby v odůvodnění rozhodnutí konkrétně uvedl skutečnosti, které hodnotí a uvedl úvahu, zda a v jaké výši rozhodne o prominutí odvodu. Vždy je pak nutno hodnotit skutkové okolnosti s přihlédnutím ke konkrétním okolnostem toho kterého případu, nelze vycházet z mechanického či matematického propočtu bez zohlednění konkrétních okolností.
4. Z napadeného rozhodnutí není zřejmé, jak žalovaný pod pojem „*důvody hodné zvláštního zřetele*“ podřadil konkrétní skutkové okolnosti daného případu. Stejně tak je zcela nepřezkoumatelné konstatování žalovaného, že „Částky byly vráceny zpět na projektový

účet a nebyly zařazeny do žádosti o platbu. GFŘ proto v souladu s čl. V bodem 5 písm. a) pokynu D-17 ponechává pouze část vyměřeného odvodu k úhradě.“ To, jakou část ponechal žalovaný k úhradě z celkové části jakého odvodu a z jakých důvodů, není z napadeného rozhodnutí zjištělné. Žalovaným odkazovaný čl. V bod 5 písm. a) pokynu D-17 uvádí, že sazba odvodu činí 0,5 % z částky odvodu za každý započatý kalendářní měsíc trvání protiprávního stavu. Zda žalovaný dle této „směrnice“ postupoval, nelze z napadeného rozhodnutí zjistit. Shodně pak ohledně části týkající zadání veřejné zakázky žalobcem nelze z napadeného rozhodnutí zjistit důvod „ponechání standardní sankce“, nehledě k tomu, že žalobci není zřejmé, co je onou „standardní sankcí“. Pokud žalobce v žádosti navrhl postup dle čl. V odst. 1 písm. c) pokynu D-17, kde je stanovena sazba 10 % a žalovaný uvedl, že ponechává dle čl. V odst. 1 písm. c) pokynu D-17 „standardní sankci“, pak není ani zřejmé, zda žádostem žalobce o prominutí v této části vlastně vyhověl či nikoli.

5. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí dle žalobce není dále zřejmé, jakými úvahami se žalovaný zabýval při rozhodování o tom, které zjištěné konkrétní skutečnosti lze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele a které vedly k tomu, že žádostem žalobce bylo z části vyhověno a z části nikoli. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé ani to, proč žalovaný prominul odvody právě ve výši, která je uvedena ve výroku napadeného rozhodnutí. Obecné údaje bez zhodnocení charakteru a závažnosti tvrzeného porušení zákona, bez zhodnocení všech okolností, které vedly k úkonům, jež byly následně vyhodnoceny jako porušení zákona, nelze považovat za dostatečné.
6. Pokud jde o věcnou stránku, žalobce nesouhlasí s apriori formalistickým přístupem žalovaného v rámci rozhodnutí o žádostech o prominutí předmětných odvodů, kde je navíc největší prostor pro napravení případných tvrdostí zákona. Je-li navíc ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu potvrzeno, že i v samotných řízeních o stanovení odvodové povinnosti nelze porušovat zásadu proporcionality zásahu veřejné moci do subjektivních veřejných práv a odhlížet od toho, zda v konkrétním případě byl i přes formální vady naplněn účel poskytnuté dotace, pak v řízení o prominutí odvodu je třeba vážit smysl a účel příslušné právní úpravy a dopady sankcí do další činnosti subjektů, jichž se poskytování dotací týká. V neposlední řadě nelze ani ztrácet ze zřetele, že tvrzené porušení rozpočtové kázně je v poměru k celkovému objemu dotace, kterou žalobce realizoval, v nápadném nepoměru, a i to by se mělo odrazit v posuzování. Žalobci byla stanovena odvodová povinnost za porušení rozpočtové kázně ve vztahu k osobním výdajům ve výši 15 747 Kč, dále výdajům na cestovné v celkové výši 64 728,20 Kč a výdajům na úhradu faktur (74001572 a FV-117/2007) ve výši 89 793,80 Kč a 89 654,50 Kč. U všech těchto položek žalobce uvedl a doložil, že ještě v průběhu realizace projektu sám omyl u těchto plateb zjistil a bezodkladně na účelově vázaný projektový účet vrátil odpovídající částky, přičemž o tyto prostředky nebyl poskytovatel dotace ze strany žalobce následně ani žádán. Dále byla žalobci stanovena odvodová povinnost za porušení rozpočtové kázně ve vztahu k faktuře 81070480 ve výši 13 733 Kč a dále nájemnému v celkové výši 54 652 Kč. Skutkově došlo k tomu, že žalobce v průběhu realizace projektu omylem nárokoval proplacení uvedených částek dvakrát, nicméně poté, co tento omyl sám zjistil, učinil bezodkladné opatření, v jehož důsledku nedošlo k žádné ztrátě na straně veřejných rozpočtů. V obou případech žalobce fakticky snížil (účtováním záporných částek) žádost o proplacení příslušné části dotace v další fázi realizace projektu. Dále byla

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

původně žalobci stanovena odvodová povinnost ve výši 99 046 Kč. Odvolací finanční ředitelství částečně uznalo argumentaci žalobce v odvolání proti platebním výměrům a snížilo tuto částku na 15 814 Kč. Skutkově došlo k tomu, že partner projektu chybně fakturoval náklady na služby poskytnuté v souvislosti s realizací projektu třetí osobou žalobci samostatnou fakturou, a to včetně DPH. Formálně tedy došlo k chybnému postupu, kdy partner jednak nemohl účtovat žalobci DPH a jednak za účelem úhrady nákladů měl žalobci pouze předložit žádost o proplacení nákladů spolu s fakturou vystavenou třetí osobou partnerovi a nikoli zvlášť fakturovat žalobci. Odvolací finanční ředitelství uznalo, že z věcného hlediska došlo k úhradě nákladů partnera projektu, u nichž nikdy nebylo ani sporu o jejich souvislosti s účelem dotace, nicméně argumentaci žalobce neuznalo ohledně DPH. Žalobce při napravení této chyby postupoval podle pokynu poskytovatele dotace (Ministerstva práce a sociálních věcí), který spolu s Národním vzdělávacím fondem u žalobce provedl kontrolu čerpání dotace podle zákona o finanční kontrole. Výstupem kontroly byl mimo jiné protokol č. 2007/316, v němž byly vzneseny výhrady ke způsobu uplatnění a úhrady nákladů partnerovi projektu v předmětném případě a zároveň byl žalobci uložen postup nápravy. Mimo jiné se jednalo o zajištění povinnosti partnera vrátit na projektový účet DPH, což bylo splněno dne 29. 2. 2008. Veškerá výše uvedená pochybení žalobce tedy očividně spojuje ta skutečnost, že ani v jednom případě nedošlo k újmě na veřejných prostředcích, žalobce vždy ihned poté, co příslušnou nesrovnalost zjistil, podnikl příslušné kroky, aby svůj postup napravil a nedošlo k žádné újmě. Postup státní správy v tomto směru je dle žalobce absurdní, když z hlediska sankcionovatelnosti staví na roveň přístup, kdy by žalobce finanční prostředky nevrátil a prostě je použil na jiné účely, a přístup, který zvolil v dané věci žalobce.

7. Závěrem žalobce namítl, že dle jeho přesvědčení by napadané rozhodnutí mělo obsahovat buď dva samostatné a oddělitelné výroky nebo negativní výrok o tom, že se určitá částka nepromítá. Z výroku napadeného rozhodnutí je patrné, že žádosti žalobce bylo vyhověno jen částečně a promítá se určitá částka, ale rozhodnutí již neobsahuje výrok o tom, že by v určitém rozsahu nebylo žádosti o prominutí vyhověno.
8. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě uvedl, že žalobce obdržel dotaci ze státního rozpočtu na projekt jménem: „CITT Praha Akademie kosmických technologií oblast Galileo GMES“ ve výši 26.114.394,- Kč. Skutečně čerpaná výše dotace činila 25.272.792,96,- Kč, přičemž projekt samotný žalobce realizoval v letech 2005–2008. Žalobce se dopustil porušení rozpočtové kázně tím, že použil část poskytnutých prostředků na úhradu nezpůsobilých výdajů, tedy výdajů uskutečněných v rozporu s podmínkami poskytnutí (žalovaný pod body 1 – 21 uvedl výčet těchto výdajů). Dále se žalobce dopustil pochybení při realizaci výběrového řízení na veřejnou zakázku „Akademie CITT Praha – zajištění výroby tiskových materiálů“. Hodnocení podaných nabídek a výběr nejvhodnější nabídky neprovedl transparentním způsobem, především vzhledem k faktu, že ze zprávy o hodnocení nabídek nebylo zřejmé, jak komise došla k přiděleným počtům bodů, a zároveň v ní nebyl uveden jakýkoli popis způsobu hodnocení nabídek. Žalobce tak nedodržel postup při výběru dodavatele stanovený v kapitole 6. 2. „výběr dodavatelů“ příručky pro příjemce, dle které byl povinen postupovat. Tímto jednáním, tedy uhrazením faktur dodavateli Omikron Praha spol. s r.o., kterého žalobce nevybral v řádně provedeném výběrovém řízení, a dále uhrazením výdajů, které byly uskutečněny v rozporu jednak s pravidly uvedenými v příručce pro příjemce, jednak

s podmínkami použití dotace, které jsou nedílnou součástí rozhodnutí o poskytnutí dotace, žalobce porušil rozpočtovou kázeň ve smyslu § 44 odst. 1 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech.

9. Z výše uvedeného důvodu finanční úřad vyměřil žalobci odvod za porušení rozpočtové kázně do státního rozpočtu ve výši 1.042.314,- Kč, a to platebním výměrem ze dne 12. 6. 2013 č. j. 3606803/13/2000-04700-106067, přičemž do plnění povinnosti odvodu započítal dle § 44a odst. 5 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech částku ve výši 210.799,- Kč, kterou poskytovatel žalobci nevyplatil. Finanční úřad rovněž vyměřil odvod za porušení rozpočtové kázně do Národního fondu ve výši 1.042.314,- Kč platebním výměrem ze dne 12. 6. 2013 č. j. 3607630/13/2000-04700-106067, přičemž do plnění povinnosti odvodu započítal na základě § 44a odst. 5 písm. b) zákona o rozpočtových pravidlech i částku ve výši 210.798,- Kč, kterou poskytovatel žalobci nevyplatil. Proti výše uvedeným platebním výměrům podal žalobce odvolání. Odvolací finanční ředitelství o nich dne 2. 5. 2014 rozhodlo rozhodnutími č. j. 8864/14/5000-24700- 202129 a č. j. 8866/14/5000-24700-202129, jimiž snížilo odvod do státního rozpočtu na částku ve výši 717.861,- Kč (přičemž do plnění povinnosti odvodu započítalo částku ve výši 210 798,29,- Kč) a odvod do Národního fondu na částku ve výši 717.861,- Kč (přičemž do plnění povinnosti odvodu započítalo částku ve výši 210.798.29,- Kč). Dne 30. 5. 2014 podal žalobce žádosti o prominutí výše uvedených odvodů, kterým žalovaný částečně vyhověl napadeným rozhodnutím.
10. Žalovaný následně ve vyjádření k žalobě poukázal na § 102 daňového řádu a uvedl, že i pokud by odůvodnění napadeného rozhodnutí na první pohled působilo poměrně stručně, neznamená to, že by nenaplněovalo výše popsané zákonné požadavky. Kvalita textu musí být vždy posuzována podle jeho obsahu, nikoliv dle jeho délky. Jedním ze základních pravidel jurisprudence je stručnost; přílišná obsáhlost je v právu často na škodu. Příliš dlouhé texty se totiž stávají nesrozumitelnými, zejména chybí-li jim obsah, který by délku textu ospravedlnil a naplnil. Dle názoru žalovaného odůvodnění napadeného rozhodnutí obsahuje všechny náležitosti vyžadované zákonem, a nelze je považovat za nepřezkoumatelné.
11. Pokyn D-17 je dokument, který je veřejně přístupný na internetových stránkách finanční správy a je určený daňové veřejnosti. Právě tento pokyn vymezuje a definuje skutečnosti, v jejichž faktickém naplnění lze spatřovat zákonem stanovené důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu § 44a odst. 12 zákona o rozpočtových pravidlech, při jejichž naplnění může dojít k prominutí odvodu nebo penále za porušení rozpočtové kázně, a současně stanovuje i kritéria, podle kterých bude o předložených žádostech rozhodováno. Pokyn D-17 stanovuje jednotná pravidla pro posuzování podaných žádostí o prominutí, což je zcela zásadní pro zajištění shodného rozhodování v identických nebo obdobných případech porušení rozpočtové kázně. V opačném případě by mohlo dojít ke zvýhodnění některých žadatelů nebo k poskytnutí nedovolené veřejné podpory podle práva Evropské unie. I z těchto důvodů postup uvedený v daném pokynu představuje správnou praxi, od které se správce daně nemůže bezdůvodně odchýlit. Skutečnost, že pokyn D-17 je veřejný, přispívá k transparentnosti celého řízení a zajištění zásady legitimního očekávání, jelikož umožňuje všem subjektům zjistit výši sankce za dané porušení a způsob jejího výpočtu, kdy v odůvodnění každého rozhodnutí žalovaného je uvedeno, pod jaký bod pokynu D-17

bylo dané porušení podřazeno. Z uvedeného je zřejmé, že pro možnost prominutí, a to jak částečného, tak i plného, je třeba splnit podmínky tímto pokynem stanovené. Pakliže tyto podmínky splněny nejsou, porušení rozpočtové kázně je takové intenzity či závažnosti, že jej nelze aplikovat a odvod či penále nelze za žádných okolností prominout.

12. V části odůvodnění napadeného rozhodnutí týkající se porušení povinností při realizaci veřejné zakázky žalovaný podrobně popsal, jak k porušení došlo a jak toto porušení hodnotí, tedy pod který bod pokynu D-17 toto porušení zařadil. Nahlédnutím do tohoto pokynu lze zjistit výši sankce za takové porušení. V daném případě bylo porušení při veřejné zakázce zařazeno pod bod 1 písm. c) článku V pokynu D-17, přičemž sankce za toto porušení u odvodu je stanovena takto: sazba odvodu 25 % z částky použité na financování předmětné veřejné zakázky s možností snížení na 10 % či 5 % v závislosti na závažnosti pochybení. Z uvedeného logicky vyplývá, že standardní sankce je sazba odvodu ve výši 25 % z částky použité na financování veřejné zakázky, neboť možnost snížení této sankce (na 10 % nebo 5 %) závisí na míře závažnosti daného pochybení. Žalobce ve své žádosti navrhoval právě použití této snížené sankce ve výši 10 % z částky použité na financování předmětné veřejné zakázky. Z výše uvedeného je zřejmé, že žalovaný z uvedených důvodů nepřistoupil na návrh žalobce na použití snížené 10 % sankce, ale naopak použil standardní, tedy 25 % sankci.
13. V části tzv. nezpůsobilých výdajů, tedy výdajů nesouvisejících s projektem či uskutečněných v rozporu s podmínkami poskytnutí prostředků, vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí naprosto zřetelně, k jakým konkrétním okolnostem v případě jednotlivých výdajů žalovaný přihlédl. V případě těch výdajů, které byly žalobcem vráceny zpět na projektový účet a které nebyly zařazeny do žádosti o platbu, bylo porušení posouzeno podle bodu 5 písm. a) článku V pokynu D-17 a právě výše uvedená skutečnost vrácení prostředků a jejich nezařazení do žádosti o proplacení výdajů je tou okolností, ke které žalovaný v daném případě přihlédl. Kterých výdajů se dané zařazení týká, je v odůvodnění rozhodnutí rovněž uvedeno. Výpočet části příslušných odvodů ponechaný k úhradě v odůvodnění uveden není, nicméně odkaz na příslušný bod pokynu D-17 ano. Nahlédnutím do tohoto pokynu lze systém výpočtu sankce zjistit. Žalovaný dle uvedeného bodu pokynu samozřejmě postupoval. V případě výdajů, které žalobce zařadil do žádosti o platbu, a tudíž je poskytovatel buď proplatil, anebo naopak nevyplatil (a to z důvodu, že již poskytovatel posoudil tyto výdaje jako nezpůsobilé), se jedná o závažné porušení rozpočtové kázně, neboť předmětné částky žalobce vydal v rozporu s podmínkami, za kterých mu tyto prostředky poskytovatel poskytl, tedy v rozporu s účelem poskytnutí prostředků. V případě takovýchto nezpůsobilých výdajů nelze v pokynu D-17 nalézt důvody ani okolnosti umožňující jakékoliv snížení.
14. Důvodem pro neprominutí penále náležejícího k odvodu uloženému za porušení, ke kterému došlo uskutečněním výdajů v rozporu s podmínkami poskytnutí či v rozporu s účelem poskytnutí, tedy není pouhá skutečnost, že porušení není uvedeno v pokynu D-17, ale to, že se jedná o porušení natolik závažné, že nelze žádným výkladem nalézt důvody a okolnosti, u kterých lze konstatovat, že se jedná o důvody hodné zvláštního zřetele. K výčtu výdajů, které byly žalobci uloženy k odvodu a o nichž žalobce tvrdí, že v případě těchto výdajů nedošlo k újmě na veřejných prostředcích, protože svůj postup napravil, žalovaný podotkl, že v případě osobních výdajů a výdajů na cestovné se jedná o částky, u

kterých bylo dané porušení posouzeno dle čl. V bodu 5 písm. a) pokynu D-17, jak bylo v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, a tudíž byla k úhradě ponechána pouze část odvodu; jeho zbytek byl prominut. V případě výdajů za nájemné a faktury ve výši 13 733 Kč však došlo k duplicitnímu proplacení těchto částek poskytovatelem dotace, neboť žalobce tyto výdaje opakovaně zařadil do žádostí o platbu. Nejedná se tak o případ, který by bylo možno podřadit pod čl. V bod 5 písm. a) pokynu D-17, neboť v případech přiřaditelných pod tento bod je rozhodná právě skutečnost, že částky byly vráceny zpět na projektový účet a současně nebyly zařazeny do žádosti o proplacení výdajů. V případě výdaje za úhradu DPH neoprávněně účtovaného žalobci partnerem projektu je situace obdobná, protože i tento výdaj byl nárokován v žádosti o proplacení výdajů. Z uvedených důvodů nebylo možné tyto výdaje podřadit pod čl. V bod 5 písm. a) pokynu D-17.

15. K žalobnímu tvrzení, v němž žalobce dovozuje, jak by podle něj mělo vypadat napadené rozhodnutí, žalovaný poznamenal, že již z logiky věci je jednoznačné, že pokud v napadeném rozhodnutí uvádí, že se penále promíjí částečně v určité výši, znamená to, že zbylá část příslušného penále prominuta není. Je jasné, že pokud v určitém rozsahu bylo žalobci vyhověno, ve zbývajícím rozsahu mu vyhověno nebylo. Výrok napadeného rozhodnutí je tedy zcela určitý a je z něj zřejmé, jak žalovaný o právech a povinnostech žalobce rozhodl.
16. V replce, kterou podal k vyjádření žalovaného, žalobce nejprve shrnul průběh souvisejících řízení, a poté konstatoval, že žalovaný ve vyjádření na několika místech očividně směšuje toto řízení s řízením o žalobě, které je vedeno zdejším soudem pod sp. zn. 11 Af 14/2016 a týká se jeho rozhodnutí o žádosti o prominutí penále. Žalobce i nadále trvá na žalobní námitce, že napadené rozhodnutí je zcela nepřezkoumatelné. To, co žalobce napadá, není délka odůvodnění rozhodnutí, ale jeho obsah. Žalobce považuje za nepřipustné, aby žalovaný skrze vyjádření k žalobě dotvářel a vysvětloval, co měl na mysli při vydání napadeného rozhodnutí, z něhož vůbec nejsou patrné úvahy predestřené ve vyjádření k žalobě.
17. Žalovaný ve vyjádření k žalobě mj. upozorňuje na skutečnost, že žalobce nenapadá posouzení jednotlivých bodů porušení rozpočtové kázně v rámci výše prominuté či neprominuté částky. Žalobce připouští, že tomu tak skutečně je, nicméně dodává, že tak nečiní právě proto, že způsob posouzení jednotlivých bodů vytýkaného porušení není z napadeného rozhodnutí vůbec patrný. Je-li předmětem platebních výměrů, resp. rozhodnutí OFŘ několik vytýkaných pochybení žalobce při realizaci projektu, která se však od sebe skutkově liší, a žalovaný o žádosti o prominutí rozhodne tak, že ve výroku uvede celkovou promíjenou částku, ale v odůvodnění neuvede k jednotlivým vytýkaným pochybením (která jsou zejména v rozhodnutí OFŘ vyčíslena konkrétní částí odvodu), jakou jejich část promíjí, pak nelze z logiky věci tento postup jakkoli věcně napadat a rozporovat, jak žalovaný došel ke konkrétní výši prominutí odvodu. Žalobce v této souvislosti poukazuje na závěr obsažený ve zrušovacím rozsudku zdejšího soudu ze dne 18. 2. 2013, č. j. 11 Af 44/2012 - 28, v němž soud uvedl: „Je nutno přisvědčit žalobci, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, jakými úvahami se správní orgán zabýval při rozhodování o tom, které zjištěné konkrétní skutečnosti lze považovat za důvody hodné zvláštního zřetele a které vedly k tomu, že žádosti žalobce bylo zčásti vyhověno a z části nikoli..... Obecné údaje bez zhodnocení charakteru a závažnosti tvrzeného porušení zákona, bez

zhodnocení všech okolností, které vedly k úkonům, jež byly následně vyhodnoceny jako porušení zákona, nelze považovat za dostatečné a nelze tak učinit závěr o transparentním a přezkoumatelném odůvodnění rozhodnutí. Je přitom nerozhodné, že jde o rozhodnutí ve věci nenárokové." Žalobce je přesvědčen, že citovaný závěr se uplatní i v této věci.

18. Dle žalobce rovněž nelze nevidět ostrý kontrast mezi náhledem žalovaného na vytýkaná pochybení žalobce a hodnocením ze strany OFŘ, které přezkumává platební výměry meritorně. Ze zavedené správní praxe se podává, že OFŘ posuzuje pochybení v oblasti rozpočtových pravidel přísněji, přesto však ve svých rozhodnutích pečlivě váží kategorie jako *„proporcionalita porušení zákona a závažnost dopadů konkrétního jednání příjemce dotace"*, tj. posuzuje materiální stránku věci. Žalovaný by dle přesvědčení žalobce měl materiální stránku věci vážit tím spíš.
19. Pokud jde o jednání, které je žalobci vytýkáno v souvislosti s veřejnou zakázkou, která tvoří od počátku zdaleka největší část sankce, v pokynu D-17 se uvádí, že sazba odvodu je stanovena příslušným procentem *„z částky použité příjemcem na financování předmětné veřejné zakázky"*. V daném případě žalobce uhradil v rámci vytýkané veřejné zakázky dodavateli částku celkem 1.088.410,- Kč. Pokud by bylo možné uzavřít, že sazba 25 % byla žalovaným použita oprávněně (s čímž ovšem žalobce nesouhlasí), pak by odvod v neprominuté části ve vztahu k veřejné zakázce činil 272.102,50 Kč. Dle výrokové části napadeného rozhodnutí žalovaný promíjí toliko částku celkem 550.178,- Kč z částky 1.435.722,- Kč, tj. a contrario ponechává k odvodu nadále částku celkem 885.544,- Kč. Pokud od této ponechané části odvodu odečteme částku odpovídající neprominuté části ve vztahu k veřejné zakázce, tj. částku 272.102,50 Kč, pak na zbývající pochybení zbývá celkem neprominutá částka 613.441,50 Kč. Pokud je tomu tak, jde dle názoru žalobce o paradoxní situaci, neboť vytýkané porušení podmínek při realizaci veřejné zakázky je prokazatelně nejzásadnějším (i jen prostě numericky vyjádřeno) z pohledu prvostupňového správce daně, resp. OFŘ, a přesto zdaleka největší neprominutá část odvodu má dle žalovaného připadat na zbývající vytknutá jednání. Z napadeného rozhodnutí však nelze zjistit, z jakých částek ve vztahu ke konkrétním vytýkaným pochybením (vedle veřejné zakázky) se zbývající neprominutá částka odvodu skládá.
20. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů. V posuzované věci vyšel z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 44a odst. 11 zákona o rozpočtových pravidlech, ve znění účinném k datu vydání napadeného rozhodnutí, správu odvodů za porušení rozpočtové kázně a penále vykonávají finanční úřady podle daňového řádu. Porušitel rozpočtové kázně má při správě odvodů za porušení rozpočtové kázně postavení daňového subjektu. Finanční úřad poskytuje na vyžádání informace získané při správě odvodů správnímu orgánu, který rozhodl o poskytnutí prostředků ze státního rozpočtu, státních finančních aktiv, státního fondu nebo Národního fondu, a orgánu oprávněnému ke kontrole těchto poskytnutých prostředků, jakož i ke kontrole použití prostředků státního rozpočtu nebo jiných peněžních prostředků státu, jde-li o informace týkající se správy odvodu za porušení rozpočtové kázně; to platí i pro příslušný orgán Evropské unie a správní orgán, který se podílí na správě těchto prostředků poskytnutých ze zahraničí. Penále, které vzniklo v důsledku

porušení rozpočtové kázně před vyměřením, je splatné do 30 dnů ode dne doručení platebního výměru. Odvod a penále lze vyměřit do 10 let od 1. ledna roku následujícího po roce, v němž došlo k porušení rozpočtové kázně.

Podle § 44a odst. 12 zákona o rozpočtových pravidlech Generální finanční ředitelství může z důvodů hodných zvláštního zřetele zcela nebo zčásti prominout odvod za porušení rozpočtové kázně nebo penále za prodlení s ním, s výjimkou odvodu neoprávněně použitých nebo zadržovaných peněžních prostředků podle § 44 odst. 2 písm. a) a b).

Podle čl. I bodu 1 pokynu D-17 předmětem tohoto pokynu je stanovení jednotných pravidel pro posuzování žádostí o prominutí odvodů nebo penále za porušení rozpočtové kázně k zajištění shodného rozhodování v identických nebo obdobných případech porušení rozpočtové kázně tak, aby bylo zamezeno zvýhodnění některých žadatelů a tím poskytnutí veřejné podpory podle práva Evropské unie. Tento pokyn vymezuje skutečnosti, v jejichž faktickém naplnění lze spatřovat zákonem stanovené důvody hodné zvláštního zřetele ve smyslu ustanovení § 44a odst. 10 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (rozpočtová pravidla) ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“), pro něž může dojít k prominutí odvodu anebo penále za porušení rozpočtové kázně a kritéria, podle kterých bude o předložených žádostech rozhodováno (poznámka soudu: právní úprava obsažená ve shora citovaném ustanovení § 44a odst. 12 zákona o rozpočtových pravidlech se v době vydání pokynu D-17 nacházela v § 44a odst. 10 téhož zákona).

21. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná, nikoliv však ve všech žalobních bodech.
22. Výrok napadeného rozhodnutí soud ve shodě s názorem žalovaného považuje za zcela určitý a srozumitelný. Je z něj zřejmé, že žádostem žalobce o prominutí vyměřených odvodů bylo vyhověno pouze částečně, přičemž žalovaný v bodě 1 a 2 výroku uvedl jak konkrétní částku vyměřeného odvodu, tak i částku, kterou z vyměřeného odvodu žalobci prominul. Z logiky věci je jasné, že zbývající část odvodu žalobci prominuta nebyla. Absence výslovného výroku o tom, v jakém rozsahu nebylo žádostem o prominutí vyhověno, nemůže být za tohoto stavu vadou, která by mohla mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
23. Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, v níž žalobce argumentuje nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, kterou spatřuje v tom, že žalovaný „*neuvádí konkrétní důvody ani to, o jaké skutečnosti opřel své závěry, proč považuje důvody žádostí o prominutí odvodů za neopodstatněné ve vztahu k částem, jimž nevyhověl.*“ Žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoznačně uvedl, které konkrétní skutečnosti vztahující se k vyměřeným odvodům vyhodnotil jako důvody zvláštního zřetele hodné ve smyslu příslušných ustanovení pokynu D-17, na jejichž základě lze přistoupit k (částečnému) prominutí odvodů. Na rozdíl od žalobce má soud za to, že žalovaný je oprávněn, ba dokonce povinen vycházet při rozhodování o žádostech o prominutí z pokynu D-17. Právě v tomto pokynu totiž za účelem jednotné rozhodovací praxe vymezil, jaké skutečnosti považuje za naplnění neurčitěho právního pojmu „*důvody hodné zvláštního zřetele*“, jenž je zákonnou podmínkou pro prominutí odvodu. Zveřejněním uvedeného pokynu žalovaný tento svůj náhled

zpřístupnil všem daňovým subjektům, které nyní mohou legitimně očekávat, že jejich případnou žádost o prominutí odvodu či penále za porušení rozpočtové kázně bude žalovaný posuzovat v souladu s jednotlivými ustanoveními pokynu D-17. Pokud by tak žalovaný nečinil a u „vybraných“ daňových subjektů by uplatnil jiná kritéria než ta, která jsou uvedena v pokynu D-17, popř. jim promínil vyměřený odvod v jiné výši, než tento pokyn připouští, jednal by v rozporu se základní zásadou správního řízení zakotvenou v § 2 odst. 4 správního řádu, která mu ukládá dbát na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Při hodnocení okolností konkrétního případu je tedy žalovaný povinen vycházet z pokynu D-17 a respektovat jeho jednotlivá ustanovení. Pokud takto jedná, nelze mu vytýkat, že postupuje formalisticky.

24. Existence pokynu D-17 a jeho zveřejnění žalovanému umožňuje, aby při rozhodování o žádostech daňových subjektů o prominutí odvodu či penále za porušení rozpočtové kázně nemusel v každém rozhodnutí opakovat, co považuje za důvody zvláštního zřetele hodné, pro něž může dojít k prominutí odvodu nebo penále, a aby namísto toho odkázal na daný pokyn a tento následně aplikoval.
25. Řízení, v němž žalovaný posuzuje žádosti daňových subjektů o prominutí odvodu či penále za porušení rozpočtové kázně, se co do svého předmětu zásadním způsobem liší od řízení, v němž správce daně posuzuje, zda ze strany daňového subjektu došlo k porušení rozpočtové kázně. Otázka, zda daňový subjekt porušil rozpočtovou kázeň, je pravomocně vyřešena příslušným platebním výměrem stanovícím odvod či penále za porušení rozpočtové kázně, popř. na něj navazujícím rozhodnutím odvolacího orgánu, a žalovaný se jí při rozhodování o prominutí odvodu či penále již zabývat nemusí. Jediné, co je povinen posoudit, je existence důvodů hodných zvláštního zřetele ve smyslu pokynu D-17, pro které je možné odvod či penále zcela nebo zčásti prominout.
26. Není úkolem žalovaného, aby při rozhodování o žádostech daňových subjektů o prominutí odvodu či penále za porušení rozpočtové kázně napravoval tvrdosti zákona. Dle zákona o rozpočtových pravidlech a daňového řádu není tvrdost zákona zákonným důvodem pro vyhovění takové žádosti.
27. Zvažovat případné dopady sankcí (míněno zřejmě vyměřených odvodů) do další činnosti daňových subjektů, popř. přihlídnout k tomu, jaký je poměr zjištěného porušení rozpočtové kázně k celkovému objemu dotace, či ke skutečnosti, že nedošlo k újmě na veřejných prostředcích a že daňový subjekt ihned po zjištění příslušných nesrovnalostí podnikl kroky potřebné k nápravě, by žalovaný při rozhodování o prominutí odvodu mohl pouze tehdy, pokud by mu to umožňoval zákon či pokyn D-17, jenž obsahuje výklad zákonem užitého neurčitého právního pojmu „*důvody hodné zvláštního zřetele*“. V souzené věci k tomu došlo v případě aplikace čl. V bodu 5 písm. a) pokynu D-17, kdy žalovaný zohlednil, že u některých porušení rozpočtové kázně byly částky žalobcem vráceny zpět na projektový účet a nebyly vůbec zařazeny do žádosti o platbu (a nemohlo tak dojít ani k újmě na veřejných prostředcích).
28. Jestliže konkrétní pochybení žalobce, jež vedla k vyměření odvodu, žalovaný označil za nezpůsobilé výdaje s tím, že uskutečnění nezpůsobilých výdajů je závažným porušením

(rozpočtové kázně), které neodpovídá žádnému bodu pokynu D-17, takže těmto porušením odpovídající odvod nelze prominout, postupoval v souladu se zákonem i zmíněným pokynem. Žalovaný dal tímto způsobem jednoznačně najevo, že u těchto pochybení neshledal žádné důvody hodné zvláštního zřetele (jež jsou vymezeny v pokynu D-17), na jejichž základě by bylo možné danému porušení odpovídající odvod zcela či zčásti prominout. Aby žalobce zvrátil zákonnost takového závěru, musel by prokázat, že pokyn D-17 v případě těchto nezpůsobitelných výdajů prominutí vyměřeného odvodu připouští, což se však nestalo.

29. Není pravdou, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, které konkrétní skutečnosti žalovaný považoval za důvody hodné zvláštního zřetele. Z jeho odůvodnění lze bez obtíží seznat, že žalovaný přikročil k částečnému prominutí odvodů vyměřených za porušení rozpočtové kázně, která spočívala v tom, že žalobce uhradil z projektového účtu osobní výdaje na zaměstnance, který nebyl přímo zapojen do realizace projektu, uhradil cestovní náhrady za zahraniční pracovní cesty, které přímo nesouvisely s realizací projektu a další výdaje nesouvisející s projektem, přičemž se jednalo o případy, kdy částky byly vráceny zpět na projektový účet a nebyly zařazeny do žádosti o platbu. Žalovaný dovodil, že na tyto případy dopadá čl. V bod 5 písm. a) pokynu D-17 a dle svých slov „*ponechal pouze část vyměřeného odvodu k úhradě*.“ Další částečné prominutí vyměřeného odvodu pak žalovaný spojil s porušeními rozpočtové kázně, jež se týkala zadání veřejné zakázky Akademie CITT Praha - zajištění výroby tiskových materiálů, kdy přihlédl k tomu, že zakázka byla realizována v souladu s účelem. Protože ale v průběhu realizace výběrového řízení došlo několikrát k porušení Příručky pro příjemce dotace, kterou byl žalobce povinen dodržovat, takže výběr nejvhodnější nabídky nebyl transparentní, ponechal žalovaný za toto porušení k úhradě část vyměřeného odvodu dle čl. V bodu 1 písm. c) pokynu D-17 „*ve výši standardní sankce*.“
30. Soud nicméně přisvědčil žalobci, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, protože žalovaný nijak nezdůvodnil, jakou část vyměřeného odvodu ponechal žalobci k úhradě při jeho částečném prominutí podle čl. V bod 5 písm. a) pokynu D-17, a nezdůvodnil ani výpočet oné „*standardní sankce*“, kterou jako část vyměřeného odvodu ponechal žalobci k úhradě dle čl. V bodu 1 písm. c) pokynu D-17. Na tomto místě soud nejprve obecně uvádí, že stručnost při odůvodňování závěrů, k nimž správní orgán dospěl, je jistě chvályhodná, nesmí však být na úkor srozumitelnosti. Není úkolem daňového subjektu ani soudu, aby se domýšlel, jakými úvahami se správní orgán při rozhodování v dané věci řídil; tyto úvahy musí být z odůvodnění rozhodnutí jasné patrné. V případě rozhodnutí o částečném prominutí odvodu vyměřeného daňovému subjektu za porušení rozpočtové kázně je nezbytné, aby správní orgán dostatečně určitým a srozumitelným (a tím i soudně přezkoumatelným) způsobem zdůvodnil, jakým způsobem stanovil konkrétní výši té části vyměřeného odvodu, kterou žadateli promíjí. Tomuto požadavku však žalovaný v souzené věci nedostál. Jeho strohé a nicneříkající konstatování, že „*proto v souladu s čl. V bodem 5 písm. a) Pokynu GŘF ponechává pouze část vyměřeného odvodu k úhradě*“, je zcela nekonkrétní, neboť z něj není možné zjistit, jakou konkrétní část má žalovaný na mysli, ani způsob, jakým tuto část stanovil (vypočetl). Soud nemohl přehlédnout, že příslušné ustanovení čl. V bod 5 písm. a) pokynu D-17 upravuje „*výši neprominutí*“ jako „*0,5 % z částky odvodu za každý započatý kalendářní měsíc trvání protiprávního stavu*“, přičemž poznámka pod čarou č. 8 uvádí, že (výše neprominutí) se počítá od prvního dne

následujícího kalendářního měsíce po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně. Vzhledem k této úpravě bylo povinností žalovaného, aby v napadeném rozhodnutí uvedl nejen konkrétní výši části vyměřeného odvodu, kterou ponechal žalobci k úhradě, ale též přesný způsob jejího výpočtu, aby bylo možné přezkoumat, zda postupoval v souladu s dikcí příslušného ustanovení pokynu D-17, které dle svých slov aplikoval. Pouhý odkaz na zmíněné ustanovení pokynu D-17 v tomto směru rozhodně nepostačuje.

31. Totéž platí, i pokud jde o uvedení a zdůvodnění výpočtu konkrétní výše „*standardní sankce*“, kterou žalovaný jako část vyměřeného odvodu ponechal žalobci k úhradě dle čl. V bodu 1 písm. c) pokynu D-17. Byť soud chápe, jak tato slova žalovaný myslel, je třeba jejich užití označit za nevhodné a nepřipadné. Pokyn D-17 v tomto ustanovení o žádné sankci (ať již standardní či nestandardní) nehovoří, což je zcela logické. Sankcí je vyměřený odvod; v případě jeho prominutí již žalovaný daňovému subjektu žádnou sankci neukládá, ale naopak mu přiznává určité beneficium. Ustanovení čl. V bodu 1 písm. c) pokynu D-17 upravuje „výši neprominutí“ jako 25 % sazby odvodu s možností snížení na 10 % či 5 % v závislosti na závažnosti pochybení, přičemž poznámka pod čarou č. 6 uvádí, že (výše neprominutí) se počítá z částky použité na financování předmětné veřejné zakázky. Bylo tedy na žalovaném, aby i v tomto případě uvedl nejen konkrétní výši části vyměřeného odvodu, kterou ponechal žalobci k úhradě, ale též přesný způsob jejího výpočtu, aby bylo možné přezkoumat, zda při výpočtu postupoval v souladu s dikcí příslušného ustanovení pokynu D-17. Protože tak žalovaný neučinil, je napadené rozhodnutí v tomto rozsahu nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.
32. Z popsanych důvodů soudu nezbylo než napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. a/ s.ř.s. rozsudkem bez jednání zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí. V souladu s § 78 odst. 4 s.ř.s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).
33. Ve druhém výroku tohoto rozsudku přiznal soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. žalobci, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení. Náklady, které žalobci v řízení vznikly, spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3.000,- Kč a v nákladech souvisejících s právním zastoupením žalobce advokátem. Tyto jsou tvořeny jednak odměnou za právní zastoupení žalobce advokátem, a to za tři úkony právní služby (převzetí zastoupení, sepsání žaloby, replika), přičemž sazba odměny za každý z těchto úkonů právní služby činí dle advokátního tarifu - vyhlášky č. 177/1996 Sb., 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013), a dále třemi paušálními částkami ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 9. 2006). Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, tedy činí 13.200,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud.

Praha 26. dubna 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu